

Józef Pater

Laudacja podczas nadania doktoratu honoris causa ks. prof. zw. dr. hab. Stanisławowi Olejnikowi

---

Wrocławski Przegląd Teologiczny 15/2, 229-238

2007

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

LAUDACJA

podczas nadania doktoratu *honoris causa*
ks. prof. zw. dr. hab. Stanisławowi Olejnikowi
(15 XI 2007)

Eminencjo, Ekscelencje, Magnificencje Panowie Rektorzy, Wysoki Senacie Papieskiego Wydziału Teologicznego, Dostojni Goście, Najdostojniejsi Doktorzy *honoris causa* Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu!

Rada (Senat Akademicki) Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu na posiedzeniu 29 maja 2007 roku, działając zgodnie ze Statutem PWT we Wrocławiu, podjęła decyzję o nadaniu doktoratu *honoris causa* Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu Księdzu Profesorowi dr. hab. Stanisławowi Olejnikowi. Jest to najwyższa godność akademicka, jaką nadaje się osobom wyróżniającym się przede wszystkim osiągnięciami w dziedzinie nauki lub wybitnym i zasłużonym osobistościom świata kultury i polityki. Akt nadania doktoratu honorowego jest zawsze wielkim świętem dla uczelni, która okazuje szacunek dla wybitnych postaci, a równocześnie wzbogaca swoje tradycje i tym samym podnosi swój prestiż.

Akt ten poprzedzony jest zwykle laudacją, która ma ukazać osobowość doktoranta, jego zaangażowanie na określonej płaszczyźnie działania, jak również ogrom dokonań w dziedzinie nauki, kultury, polityki, obrony godności i praw człowieka oraz trwałych wartości etycznych. Jest to przedsięwzięcie zaszczytne, a zarazem bardzo trudne. Niemniej jednak w miarę możliwości postaram się ukazać powody, dla których uznano, że ks. prof. dr. hab. Stanisław Olejnik jest godny dostąpić takiego zaszczytu na Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu. A oto niektóre tylko istotniejsze znamiona dzisiejszego Laureata, znanego jako:

- uczonego wielkiego formatu, który podjął odnowę teologii moralnej, przez ściślejsze związanie jej ze źródłami biblijnymi i wskazaniem II Soboru Watykańskiego;
- autor wielotomowego podręcznika teologii moralnej, wydanego pod tytułem: *Dar – Wezwanie – Odpowiedź* oraz licznych publikacji z zakresu teologii moralnej;
- kapłan znany z modlitwy i sumiennej pracy, a zarazem wrażliwy na potrzeby współczesnego świata i drugiego człowieka;
- człowiek oddany wiernej służbie Bogu, Kościołowi i Ojczyźnie.

Chcąc pełniej ukazać naukową sylwetką i osobowość ks. prof. dr. hab. Stanisława Olejnika oraz zrozumieć jego drogę życiową, trzeba zacząć od środowiska rodzinnego oraz tradycji regionu, w którym wzrastał. A trzeba nam wiedzieć, że droga życiowa Dostojnego Doktoranta nie była ani łatwa, ani zachęcająca do wielkich czynów i przedsięwzięć. Tylko żywa wiara, niezachwiana nadzieja w różnorodnych trudnościach i prawdziwa mądrość pełna pokory i miłości do prawdy sprawiły, że dziś wiele osób i instytucji wyraża mu swoją wdzięczność i uznanie. Wśród nich jest także Papieski Wydział Teologiczny we Wrocławiu.

Ks. prof. Stanisław Olejnik urodził się 28 kwietnia 1920 roku w Tyńcu (niegdyś przedmieście, dziś jedna z dzielnic Kalisza). W Kaliszu uczęszczał do szkoły powszechnej i Gimnazjum im. Adama Asnyka, gdzie uzyskał w 1938 roku świadectwo dojrzałości. W tym też roku wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego we Włocławku. Wybuch drugiej wojny światowej sprawił, że po rocznym studium filozofii do kapłaństwa przygotowywał się dalej w Wyższym Seminarium Duchownym w Warszawie, gdzie otrzymał w 1944 roku święcenia diakonatu. Z kolei po wybuchu Powstania Warszawskiego przedostał się do Częstochowy i tu po kilkumiesięcznym przygotowaniu, w przeddzień Wigilii Bożego Narodzenia 1944 roku, przyjął święcenia kapłańskie z rąk biskupa pomocniczego Stanisława Czajki w kaplicy Matki Bożej Częstochowskiej na Jasnej Górze.

Po zakończeniu działań wojennych ks. Stanisław Olejnik wrócił do diecezji włocławskiej, gdzie pełnił różne funkcje i kontynuował dalsze studia na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Warszawskiego. I tak od lutego do maja 1945 roku sprawował obowiązki duszpasterskie w parafii św. Gotarda w Kaliszu i okolicy. Następnie został przeniesiony do Włocławka, gdzie wraz z ks. infułatem Józefem Kruszyńskim pracował

jako wicekustosz katedry. W 1947 roku, zastępując chorego proboszcza, przez kilka miesięcy pełnił obowiązki administratora parafii w Lubieniu Kujawskim. Zwolniony z obowiązków duszpasterskich, kontynuował studia specjalistyczne na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Warszawskiego, wieńcząc je w 1948 roku stopniem doktora. Po studiach został mianowany wikariuszem parafii św. Jana we Włocławku, gdzie obok normalnych zajęć duszpasterskich w sposób szczególnie zajmował się akcją charytatywną. Była to praca trudna i czasochłonna, tym bardziej że potrzeby Włocławka w tym zakresie były w latach powojennych wyjątkowo wielkie.

W latach 1945-1950 ks. dr Stanisław Olejnik pracował również jako katecheta: poczynając od przedszkola, poprzez różnego typu szkoły (handlową, ogólnokształcącą), kończąc na wieczorowym liceum dla dorosłych. Umiłowanym odcinkiem pracy kapłańskiej ks. Olejnika była służba harcerstwu. Mając w tym zakresie znaczne doświadczenie, jako wykładowca w Wyższym Seminarium Duchownym w latach 1956-1960 organizował w czasie wakacyjnym obozy formacyjno-wychowawcze dla alumnów. Styl tych obozów był wprawdzie wzorowany na obozach harcerskich (obozy stałe, wędrownie lub kajakowe), ale ich forma była inna. Chodziło o to, by biorący w nich udział alumni seminariów diecezjalnych i zakonnych zdobywali nie tylko sprawność fizyczną, lecz także duchową.

Z czasem ks. prof. Stanisław Olejnik podjął pracę naukowo-dydaktyczną, mimo to nie zerwał nigdy z pracą duszpasterską, którą do dziś uważa za podstawową w kapłańskim posługiwaniu. O umiłowaniu pracy duszpasterskiej ks. prof. Olejnika świadczy to, że często w niedzielę i święta głosił słowo Boże i służył pomocą w konfesjonale w różnych parafiach. Pokłosem niedzielnego przepowiadania był wydany w 1985 roku zbiór homilii pt.: *Jam jest Drogą, Prawdą i Życiem*, jako pomoc dla duszpasterzy. Trzeba też przyznać, że w chwili trudnego wyboru między pracą naukową a ściśle duszpasterską zawsze zwyciężało duszpasterstwo. Ksiądz Profesor w miarę możliwości starał się jednak obie te posługi łączyć, a nie przeciwstawiać. Będzie można to zauważyć w dalszej części laudacji.

I tak już na początku drogi kapłańskiej, mimo trudnej sytuacji Kościoła włocławskiego spowodowanej znacznymi stratami podczas drugiej wojny światowej w szeregach duchowieństwa i zniszczeniem sieci parafialnej, ks. dr Stanisław Olejnik na prośbę władz Uniwersytetu Warszawskiego został zwolniony z diecezji i zatrudniony w 1950 roku

jako adiunkt na Wydziale Teologicznym. Od tego czasu związał się już na stałe z pracą naukowo-badawczą i dydaktyczną, najpierw na Uniwersytecie Warszawskim, a następnie na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. Z kolei w roku 1953 na prośbę bp. Franciszka Korszyńskiego przyjął wykłady z teologii moralnej we Włocławskim Wyższym Seminarium Duchownym.

W 1954 roku ks. Stanisław Olejnik habilitował się na UW na podstawie rozprawy: *Eudajmonizm. Studium nad podstawami etyki*. Po zatwierdzeniu habilitacji przez CKK, w 1959 roku został powołany na stanowisko docenta w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. W trudnej sytuacji kadrowej w zakresie teologii moralnej znalazł się również Katolicki Uniwersytet Lubelski. Wówczas zwrócono się z prośbą do biskupa Antoniego Pawłowskiego o dwóch ludzi: emerytowanego profesora Antoniego Borowskiego i będącego już po habilitacji ks. Stanisława Olejnika. Ponieważ Ksiądz Profesor był wówczas drugim wicerektorem dla filozofii w Wyższym Seminarium Duchownym i jednocześnie dyrektorem Niższego Seminarium Duchownego, biskup Pawłowski zgodził się na prośbę KUL, pod warunkiem że ks. Olejnik będzie nadal pełnił dotychczasowe funkcje. W związku z tym Ksiądz Profesor przez dziesięć lat co dwa tygodnie dojeżdżał do Lublina. Kiedy z zakresu teologii moralnej habilitował się ks. S. Witek, wówczas zrezygnował z wykładów na KUL. Nie zerwał jednak całkowicie z lubelskim środowiskiem uniwersyteckim i przez pewien czas prowadził jeszcze seminarium naukowe dla doktorantów. Pod kierunkiem Księdza Profesora na KUL zostały obronione cztery prace doktorskie. Przez cały czas Ksiądz Profesor okazywał swoją życzliwość dla KUL, pisząc wiele recenzji prac doktorskich i prac habilitacyjnych, jak również oceny dorobku naukowego przy nadawaniu stopnia profesora pracownikom naukowym Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

Tak więc ks. prof. Stanisław Olejnik związał się w swym pracowitym życiu z trzema uczelniami: WSD we Włocławku, ATK w Warszawie i KUL, dla których położył ogromne zasługi jako wykładowca, promotor prac naukowych, organizator życia naukowego, redaktor i wychowawca nowych szeregów kapłańskich i teologów świeckich. I tu należy mocno podkreślić ogromne zaangażowanie Księdza Profesora w działalność naukowo-administracyjną. Otóż w 1973 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1980 – profesora zwyczajnego. Ale już w 1961 roku został kierownikiem Katedry Teologii Moralnej Szczegółowej i na

tym stanowisku pozostał aż do przejścia na emeryturę. Widząc ściśle powiązanie teologii moralnej z teologią duchowości, podjął w 1978 roku starania, by utworzyć na Wydziale Teologicznym nową specjalność. Starania uwieńczone sukcesem sprawiły, że został kuratorem nie tylko teologii moralnej, lecz także teologii duchowości. Nowej dyscyplinie poświęcił wiele czasu i sił, zorganizował tok studiów i skupił wokół siebie znaczne grono pracowników naukowych. Od 1959 roku pełnił przez dwie kadencje funkcję prodziekana Wydziału Teologicznego ATK, a następnie w latach 1966-1969 dziekana. W tym czasie wiele uwagi poświęcił organizacji studiów teologicznych, wzmocnieniu kadry profesorskiej, pomagając w zdobywaniu kwalifikacji naukowych, organizacji sympozjów i konferencji naukowych.

W działalności naukowej Księdza Profesora wymienić należy również pracę redaktorską. I tak w latach 1950-1958 pełnił funkcję sekretarza redakcji „Collectanea Theologica”, w latach 1957-1960 był współredaktorem „Ateneum Kapłańskiego”, a w latach 1963-1968 współredaktorem „Roczników Teologiczno-Kanonicznych”. W ramach tej działalności zachęcał i pomagał młodym teologom w publikowaniu swoich przemyśleń

Odbył liczne podróże zagraniczne, uczestniczył czynnie w wielu międzynarodowych zjazdach teologicznych. W latach 1968-1973 był członkiem Międzynarodowej Komisji Teologicznej w Rzymie. W latach 1964-1975 pełnił funkcję przewodniczącego Sekcji Teologów Moralistów w Polsce. W latach 1962-1973 był członkiem Komisji do spraw Nauki Katolickiej Episkopatu Polski. Był również członkiem zwyczajnym Towarzystwa Naukowego KUL, prodziekanem przez dwie kadencje i dziekanem Wydziału Teologicznego ATK.

Ta wieloaspektowa działalność naukowo-administracyjna i wydawnicza nie przeszkodziła Księdzu Profesorowi w prowadzeniu własnych badań i publikowaniu ich wyników. Całościowy dorobek teologiczny Księdza Profesora Olejnika jest nie tylko znaczący, ale wręcz imponujący. Zawiera się on w 25 pozycjach książkowych, w około 150 artykułach, recenzjach i licznych sprawozdaniach. Jest to niewątpliwie wynik niespożytej energii twórczej i mrówczej pracy od poranka do późnych godzin wieczornych, ale jeszcze bardziej „wola oddania całego swego życia w służbę innym”. Ksiądz Profesor starał się nie odrzucać żadnej propozycji i nie odmawiać żadnej prośbie, gdy chodziło o napisanie artykułu, recenzji czy wzięcie udziału w zjeździe.

Ponad pięćdziesięcioletni okres mrówczej pracy zaowocował więc tym wspaniałym dorobkiem naukowym.

Najważniejsze publikacje książkowe to: *Eudajmonizm. Studium nad podstawami etyki* (1958); *Katolicka etyka seksualna* (1966); *Bibliografia teologii moralnej* (1967); *Bibliografia obcojęzyczna teologii moralnej z ostatniego ćwierćwiecza 1940-1964* (1967); *Słownik łacińsko-polski terminów teologicznomoralnych* (red. 1968); *W odpowiedzi na dar i powołanie Boże. Zarys teologii moralnej* (1979); *Jedność Kościoła a pluralizm życia chrześcijańskiego* (1982); *Dar – Wezwanie – Odpowiedź. Teologia moralna*, t. I-VII (1988-1994).

Tu warto przypomnieć raz jeszcze, że ks. prof. Olejnik przygotowywał się do kapłaństwa w wyjątkowo trudnych warunkach wojennych, i to aż w trzech seminariach duchownych: wrocławskim, warszawskim i częstochowskim. Kiedy wrócił do Włocławka, by podjąć obowiązki duszpasterskie, a następnie zajęcia w rodzimym seminarium, stalinizm dochodził do zenitu. Mając tak bogate doświadczenie, Ksiądz Profesor zdawał sobie sprawę z tego, że należy tak formować kandydatów do kapłaństwa, aby jako księża mogli przeciwstawić się wszelkim totalitaryzmom. Toteż starał się przekazać przyszłym kapłanom nie tylko rzetelną wiedzę, lecz także przygotować ich do praktycznego życia. W związku z tym uczył swych wychowanków szacunku dla tradycji środowiska wrocławskiego, umiłowania nauki i Kościoła, zwracając jednocześnie uwagę na wyrobienie duchowe alumnów. W wykładanej teologii moralnej dotychczasowa kazyistyka ustąpiła miejsca Biblii i człowiekowi, a sama teologia moralna we wrocławskim Seminarium Duchownym, dzięki Dostojnemu Laureatowi stała się żywą dyscypliną wiedzy o Bogu i życiu ludzkim.

Moralisci polscy od dawna zdawali sobie sprawę z niedomagań tradycyjnych ujęć teologii moralnej i formułowali postulaty jej odnowy. Zastrzeżenia budził przede wszystkim układ materiału oraz metody wykładu tej dyscypliny w seminariach duchownych. Cechowała je bowiem zbyt wielka schematyczność. Na dorocznych zjazdach teologów moralistów w czasie II Soboru Watykańskiego i po jego zakończeniu dyskutowano nad opracowaniem nowej syntezy teologii moralnej w formie podręcznikowej, odpowiadającej aktualnemu stanowi tej dyscypliny oraz potrzebom zarówno przygotowujących się do kapłaństwa, jak i szerokich kręgów katolików świeckich. Postulowano wówczas, aby w nowym podręczniku bliżej nawiązywać do dynamiki życia, a odchodzić od statystyki konceptualistycznych schematów myśli.

Oglądano się za autorem takiego podręcznika, który sprostaby zarówno soborowym postulatowi, jak i wymogom współczesnych oczekiwań. W takim to kontekście ukazał się podręcznik ks. Stanisława Olejnika, zatytułowany: *Dar – Wezwanie – Odpowiedź. Teologia moralna*, t. I-VII (1988-1994). Już to samo dzieło stanowić może powód do dumy, gdyż dzięki niemu można poznać bogactwo katolickiej teologii moralnej. Podręcznik ten ujął w swym programie metodologicznym i merytorycznym wskazania II Soboru Watykańskiego odnośnie do odnowy teologii moralnej, jak również uwypuklił te aspekty życia chrześcijańskiego, które we współczesnej rzeczywistości stały się problemami palącymi. W dziejach polskiej teologii moralnej niewiele mieliśmy podręczników obejmujących całość zagadnienia tej dyscypliny. Tym oczekiwaniom sprostął dopiero ks. prof. Olejnik. Dzieło jego nie tylko uzupełnia brak takiego podręcznika, ale ze względu na swoją głębię, przejrzystość i dokładność wpisuje nazwisko jego autora na trwałe w historię tej części wiedzy teologicznej, nawet gdyby pominięty został jego pozostały, bardzo bogaty dorobek naukowy.

Nieobca też była Księdzu Profesorowi sprawa jedności i pluralizmu w Kościele, którą zajął się w książce pt.: *Jedność Kościoła a pluralizm życia chrześcijańskiego* (Warszawa 1982). O pluralizmie pisało wielu autorów zagranicznych (G. Philips, K. Rahner, Y. Congar, L. Bouyer, R. Costa, H.U. von Balthasar) i polskich (S. Moysa i S. Napierała). Jednak wspomniani teologowie naświetlali kwestie pluralizmu w Kościele tylko częściowo, zaś dzieło ks. prof. Olejnika jest ujęciem wszechstronnym tego zagadnienia. W książce Dostojny Doktorant odpowiada na zasadnicze pytania: jakie są rzeczywiste wymiary pluralizmu w Kościele, w jego działaniu i życiu, oraz jak daleko można iść w jego postulowaniu i rozwijaniu w praktyce życia chrześcijańskiego. Czcigodny Laureat wpisał się więc w poczet wybitnych teologów podejmujących to trudne zagadnienie w Kościele, przy czym należy podkreślić, że pisząc to dzieło, wykazał się należytą znajomością i kompetencją.

Zawartość treściowa podręczników Księdza Profesora jest rezultatem długich przemyśleń, prac, dyskusji w gronie teologów moralistów i niezwykle twórczej działalności naukowej. Posiadając rozległą wiedzę w wielu specjalnościach naukowych związanych z teologią moralną, umiał z niej w sposób mistrzowski korzystać i innym obficie jej udzielać. Jest on teologiem poruszającym tematy mało zbadane, nieznane czy nawet kontrowersyjne. Można tutaj wymienić jego publikacje krytyczno-polemiczne z zakresu bioetyki, specyfiki

moralności chrześcijańskiej, pluralizmu teologicznego wobec jedności chrześcijańskiej moralności, granic dialogu z niewierzącymi, kryzysu moralnego cywilizacji. Niezwykle cenne jego publikacje dotyczą także rzetelnych informacji o badaniach teologicznomoralnych w kraju i za granicą, połączone są z krytyczną oceną stanu teologii moralnej i konstruktywnymi postulatami jej odnowy.

Oprócz pracy ściśle badawczej ks. prof. Olejnik wielką wagę przywiązywał do procesu nauczania. Przygotowywał swoich studentów przede wszystkim do wyszukiwania i przemyślenia nowych problemów, do umiejętnego stawiania pytań naukowych. A na egzaminie, gdy student nie mógł znaleźć właściwej odpowiedzi, Ksiądz Profesor kilkakrotnie powtarzał: „pomyśl”. Podkreślał, że praca badawcza polega na uczeniu się, wzbogacaniu zasobu wiadomości i opanowaniu metod. Akcentował, że właściwa badaniom teologicznym wolność realizuje się w obrębie wiary Kościoła. Umiejętnie korzystał zarówno z odkryć współczesnej nauki, jak i Tradycji. Dla wszystkich, którzy bliżej zetknęli się z osobą ks. Stanisława Olejnika, zwłaszcza na seminarium magisterskim i doktoranckim, oznaczało nie co innego jak terminowanie u mistrza. Było to zetknięcie się z osobowością odczuwaną jako jedyna, niepowtarzalna i o zadziwiającej mocy autorytetu. Praca badawcza pod kierunkiem Księdza Profesora angażowała całego człowieka. Były to spotkania, które rozwijały postawę naukową: wysłuchiwanie argumentów, zrozumienie, zdolność do myślowej akceptacji cudzego punktu widzenia, uczciwość, dyscyplina i rzetelna konsekwencja. Podstawową zasadą, którą kierował się Ksiądz Profesor w pracy badawczej ze studentami, było dostarczanie wszelkich narzędzi i ofiarowanie wszelkich możliwości w dziedzinie intelektu, kierowanie osoby ku najdalszym granicom, odsyłanie uczącego się na powrót do własnego wnętrza, gdy chodziło o podejmowanie wszelkich decyzji. Intelektualna świetność, a nie przeciętność nadawała ton wspólnym poszukiwaniom badawczym mistrza i ucznia. Pomiedzy Księdzem Profesorem a studentami nawiązała się zadziwiająco głęboka wspólnota. Ksiądz Profesor był zawsze otwarty na wszystkie problemy i dla wszystkich zawsze chętny do pomocy, do przyjacielskiej rozmowy czy też poważnej dyskusji.

Wiedza przekazywana na wykładach znajdowała potwierdzenie w życiu. Alumni zauważali, że Ksiądz Profesor był wrażliwy na problemy ludzkie. Wyczuwał różne potrzeby alumnów, w tym też materialne, i kiedy zauważył, że któryś z alumnów jest w potrzebie, starał się w sposób dyskretny pomóc mu. By pomoc nie była jałmużną, przeważnie

kłopotliwą do przyjęcia, ale miała wymiar wychowawczy, zlecał alumnowi jakąś drobną pracę, którą wynagradzał. W opinii wychowanków i uczniów Ksiądz Profesor Stanisław Olejnik jest nie tylko uczonym wielkiego formatu, autorem podręczników teologii moralnej i licznych publikacji, ale jest kapłanem, mężem modlitwy, człowiekiem nieustannej pracy, wrażliwym na potrzeby i biedy współczesnego świata i drugiego człowieka.

Zaangażowanie i całkowite oddanie się pracy naukowej należy niewątpliwie oceniać jako służbę Kościołowi w Polsce. Ta służba, połączona z misją teologa, wyrażała się w objaśnianiu prawd objawionych, należących do trwałego dorobku Kościoła, w przekazywaniu wiedzy praktycznej, wpływającej z teoretycznych przesłanek teologicznomoralnych, w tworzeniu projektu polskiego społeczeństwa przyszłości i w budowaniu drogi do lepszego jutra. W programie tym była niewątpliwie zawarta troska o rozwój osobowości każdego studenta, dzięki przekazywaniu zdrowych zasad moralnych, w łączności z Magisterium.

Sam Mistrz był zawsze postrzegany jako posiadający głęboką zgodność umysłu i serca z Kościołem. W życiu Księdza Profesora można było dostrzec trafne odczytywanie znaków czasu. Tym znakiem czasu był dla niego Prawda objawiona. Jej oddał swoje życie, czas, pracę twórczą, zdrowie. Ks. Profesor wyznawał teorię, że najistotniejszym atrybutem każdej ludzkiej egzystencji jest jej nieodwołalność: życie zawsze jest nagłe. Żyje się tu i teraz, bez możliwego odroczenia ani zwłoki. Nie było w działalności ks. Stanisława Olejnika oczekiwania na lepsze czasy czy lepsze warunki nauczania. Potrafił wykorzystać każdą chwilę i każde warunki, by dokonywać systematycznej refleksji nad wiarą i doświadczeniem chrześcijańskim. Otwartość na wszystkie współczesne kierunki myślowe i nowe prądy umysłowe szła w parze z krytyczną refleksją i dążeniem do poznania prawdy. Dostojny Laureat realizował i nadal realizuje to, co w tym życiu było i jest w każdej jego epoce najistotniejsze

W rezultacie ogromna i oryginalna twórczość w teologii moralnej, jej epokowa przebudowa na gruncie polskim, ożywiona wierność Ewangelii i nauczaniu Kościoła, szerokie perspektywy społeczne, kulturalne i egzystencjalne, odniesienie teologii do całego świata osobowego, troska o właściwą formację kapłańską – wszystko to czyni Księdza Profesora Stanisława Olejnika godnym najwyższego uznania naukowego, jaki może dać uczelnia, a mianowicie doktoratu *honoris causa*.

Ks. Rektor Józef Pater
Promotor